

عنوان مقاله:

همایون نامه زجاجی و شاهنامه

محل انتشار:

متن شناسی ادب فارسی، دوره 6، شماره 4 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 38

نویسنده:

سجاد آیدنلو - دانشگاه پیام نور اورمیه

خلاصه مقاله:

همایون نامه منظومه ای به بحر متقارب و در حدود شصت هزار بیت است که سراینده ای به نام زجاجی آن را در سده هفتم سروده. موضوع این اثر با ولادت پیامبر (ص) و رویدادهای صدر اسلام آغاز می شود و با گزارش تاریخ اسلام و ایران تا روزگار ارسلان بن طغرل سلجوقی - البته با افتادگی هایی در روند روایت حوادث- ادامه می یابد. این منظومه دو بخش دارد و تنها نسخه فعلی شناخته شده از نیمه دوم آن ناقص است و ابیات در پایان ناتمام مانده. همایون نامه به رغم قدمت و حجم آن از منظومه های نسبتاً ناشناخته و کمتر توجه شده ادب فارسی است و در این مقاله موضوع توجهات آن به فردوسی و انواع تأثیراتش از شاهنامه- که الگوی ادبی این اثر و همه منظومه های هم وزن آن پس از سده چهارم است- در سه بخش: 1. فردوسی و شاهنامه در همایون نامه 2. نامها و داستانهای شاهنامه/ شاهنامه ای در همایون نامه 3. تأثیر و تقلید زجاجی از سبک فردوسی، بررسی و با ذکر و تحلیل شواهد گوناگون نشان داده شده که زجاجی آشنایی دقیقی با زبان و محتوای حماسه ملی ایران داشته و با وجود نقد شخصیتها و داستانهای پیش از اسلام (مغانه) آن و دعوت مخاطبانش به توجه به اخبار دینی و مذهبی به جای آنها، به ادبیات سخن فردوسی معترف و معتقد بوده و بسیار از آن متأثر شده است.

کلمات کلیدی:

همایون نامه، زجاجی، شاهنامه، فردوسی، نقد شاهنامه، تأثیر و تقلید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1182861>

